

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 423/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Dagmar Valentovou, advokátska kancelária, Panská 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 227/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 227/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „Dňa 19.11.2012 - bol podaný návrh na Okresnom súde Bratislava I - žaloba o určenie neplatnosti právnych úkonov, sp. zn. 18C/227/2012, ktorý návrh podala [REDAKOVANÉ] ako navrhovateľka proti žalovaným v I. až IV. rade, a to [REDAKOVANÉ] (žalovaná v I. rade), [REDAKOVANÉ] (žalovaný v II. rade), [REDAKOVANÉ] (žalovaná v III. rade) a [REDAKOVANÉ] (žalovaná v IV. rade), ktorým návrhom bol žalovateľkou napádaný prevod spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam (uvedeným nižšie).“.

Sťažovateľka poukázala na to, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom je sťažovateľka v procesnej pozícii žalovanej v 3. rade „o určenie neplatnosti právnych úkonov“ došlo k zbytočným priet'ahom. Uviedla, že vo veci boli vydané dve predbežné opatrenia, ktoré boli napadnuté odvolaniami. „Súd sa počas konania nezaoberal podanými odvolaniami a po takmer 2 rokoch konanie prerušil, pričom išlo o nesprávne rozhodnutie, nakoľko vo veci prebiehalo dedičské konanie po žalovanom v 2. rade, ktorý dňa 28.01.2014 zomrel, pre ktoré dedičské konanie bol predmetný spor a jeho výsledok podstatný.“ V napadnutom konaní boli podané dve sťažnosti na priet'ahy v konaní, ktoré boli vyhodnotené ako dôvodné.

Sťažovateľka v sťažnosti konštatovala, že „Žalobkyňa a Žalovaní, najmä žalovaná v III. rade boli pre nečinnosť súdu nútení uzavrieť mimosúdnu dohodu a žalobkyňa so žalovanou v III. rade ako podielové spoluvlastníčky sa dohodli, že predmetnú nehnuteľnosť predajú a výťažok z predaja nehnuteľnosti si rozdelia.“ Tiež uviedla, že „Sťažovateľka ako aj ostatní žalovaní sa museli dať zastúpiť v konaní o mimosúdnom urovnaní Advokátskou kanceláriou, s čím sa spájajú zvýšené náklady na ukončenie predmetného sporu, pričom dohadovacie konanie trvalo niekoľko mesiacov a výsledkom bola dohoda o urovnaní a ukončenie predmetného sporu späťvzatím návrhu žalobkyne.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prerokovaní veci rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby prikázal okresnému súdu zaplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 43 200 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd po zistení relevantných okolností prípadu konštatuje, že námietky sťažovateľky sú nedôvodné. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že účastníci

napadnutého konania uzavreli mimosúdnu dohodu, na základe ktorej došlo k späťvzatiu návrhu v napadnutom konaní a ukončeniu predmetného sporu. Tieto skutočnosti uviedla sama sťažovateľka a ústavný súd ich nemá dôvod spochybňovať. Zároveň poukazuje na to, že pohnútky, ktoré viedli účastníkov napadnutého konania k uzavretiu mimosúdnej dohody, a tým k ukončeniu sporu (aj keď tým dôvodom mala byť nečinnosť súdu), nie sú právne relevantné z hľadiska rozhodovania o sťažnosti sťažovateľky.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že napadnuté konanie vedené pred okresným súdom bolo skončené uznesením o zastavení konania z 8. februára 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. marca 2016. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 21. apríla 2016.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k prieťahom zo strany okresného súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže v napadnutom konaní bol návrh vzatý späť a toto konanie bolo právoplatne skončené 3. marca 2016. Uzavretím mimosúdnej dohody a následným právoplatným zastavením napadnutého konania došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky, pričom k tomu došlo pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase prerokovania sťažnosti na ústavnom súde už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2016